

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.227/2020/20.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2021. év június hó 3. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 25.B.257/2019/70. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott 2019. július 22. napján őrizetben volt, amely napot a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárás során felmerült 7.640,- (hétezer-hatszáznegyven) forint bűnügyi költséget Terhelt1 vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

[1] A Fővárosi Törvényszék a büntetőeljárás során elérhetetlenné vált Terhelt1 vádlottat a távollétében lefolytatott eljárásban, a 2020. október 15. napján kihirdetett 25.B.257/2019/70. számú ítéletével bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettének kísérletében és kényszerítés hatósági eljárásban büntettében, ezért őt halmazati büntetésül 7 év szabadságvesztés büntetésre és 8 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. személy1 sértett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

[2] A kihirdetett elsőfokú ítélettel szemben a vádlott védője jelentett be fellebbezést elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében.

[3] A védő a bejelentett fellebbezés írásban előterjesztett indokolásában az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás és a vádlott nyomozati szakban előadott érdemi védekezésének felidézését követően a sértetti vallomással kapcsolatban kifejtette, hogy személyl a sérüléseit más személytől is elszenvedhette, amely következtetést véleménye szerint nem gyengítik az orvosszakértői véleményben foglalt megállapítások. Megítélése szerint a tényállás teljeskörű tisztázásához szükséges lett volna az igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson való kihallgatására, azonban a törvényszék az erre irányuló ügyészi indítványt elutasította. Kiemelte, hogy a kihallgatott tanúk az inkriminált cselekményről nem tudtak nyilatkozni, kizárólag azt erősítették meg, hogy a vádbeli időszakban a vádlott Budapesten tartózkodott. A védelem szerint értelmezhetetlen, hogy a sértett miért várt három évet a feljelentése megtételével, mivel a kapcsolata terheltl -gyel a vád tárgyává tett cselekményt követő egy-két hónappal később megszakadt, így nem állapítható meg, hogy milyen okból volt abban a tudatban, hogy a vádlott beváltja fenyegetéseit. Végezetül utalt arra is, hogy a sértett még az őt vizsgáló orvosoknak sem tárta fel a sérülése keletkezésének általa hivatkozott okát, továbbá kérte figyelembe venni, hogy az orvosokban nem merült fel kétely a sérülés valódi okát illetően, ellenkező esetben hivatalból feljelentést tettek volna, ami szintén azt támasztja alá, hogy az ügyben eljáró orvosszakértő tárgyaláson történő kihallgatása nélkül nem lehetett megalapozott döntést hozni.

[4] Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság Terheltl vádlottat bizonyítottság hiányában mentse fel az ellene emelt vád alól. Amennyiben az ítéltábla megítélése szerint a felmentő döntés meghozatala a felülmérlegelés törvényi tilalmába ütközne, úgy másodlagosan a törvényszék által kiszabott joghátrányok jelentős enyhítését kérte.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.794/2020/2. számú átiratában a védő fellebbezését nem tartotta alaposnak.

[6] Álláspontja szerint a törvényszék az eljárásjogi szabályokat betartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és a mérlegelési jogkörében eljárva a tényállást is helyesen állapította meg. A tényállás mentes a megalapozatlansági okoktól, így felülbírálatra alkalmas. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is teljesítette, a bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte, melynek során logikus magyarázatát adta annak, hogy miért nem fogadta el a vádlott védekezését. A törvényszék a vádlott bűnösségére helytállóan vont következtetést és a cselekmények minősítése is törvényes.

[7] A vádhatóság érvelése szerint az elsőfokú bíróság hibamentesen vette számba a büntetéskiszabási körülményeket és akkor is helyesen járt el, amikor a vádlottat halmazati büntetésként a középértékkel azonos tartamú szabadságvesztésre ítélte, továbbá a közügyektől eltiltás tartamával is egyetértett, így az enyhítést nem tartja indokoltnak. Véleménye szerint az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[8] A védő a nyilvános ülésen az írásban kifejtett érveit fenntartotta és közülük kiemelte az orvosszakértő meghallgatásának elmaradására vonatkozóan kifejtett kifogását, mert álláspontja szerint ennek hiányában a tényállás felderítetlen maradt.

[9] Az ügyész a nyilvános ülésen ugyancsak fenntartotta az átiratban foglaltakat és a védő által előadottakra válaszolva megállapította, hogy a vád tárgyává tett cselekmény aggálytalan elbírálása nem indokolta a szakértő tárgyaláson való kihallgatását.

[10] A védő fellebbezése nem alapos.

[11] A Fővárosi Ítéltábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét, továbbá az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta, amelynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat – így többek közt a Be. CI. Fejezetében szabályozott távollévő terhelttel szembeni eljárás szabályait – megtartotta, a bizonyítást teljeskörűen lefolytatta.

[12] A sértettet és a tanúkat kihallgatta, a vádlott és a tanúk nyomozati szakban tett vallomásait felolvasással, továbbá az igazságügyi orvosszakértői véleményt és annak kiegészítéseit, valamint az egyéb releváns okirati bizonyítékokat ismertetéssel a bizonyítás anyagává tette.

[13] A beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően minden részletre kiterjedően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, indokolási kötelezettségének eleget tett, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről kellő alaposággal számot adott.

[14] Az elsőfokú bíróság indokolásának érdemi részében a büntetőügy megítélése szempontjából lényeges főkérdések szerint csoportosítva ésszerű és logikus indokát adta annak, hogy a vádlott tagadásával szemben miért személyl sértett és a kívülálló tanúk következetes vallomásra alapította tényállását, továbbá annak is indokát adta, hogy miért tulajdonított kiemelt jelentőséget a büntetőügy egyetlen objektív bizonyítékának, az igazságügyi orvosszakértői véleménynek, amely a sértett szavahihetőségét megerősítette, ellenben a vádlott védekezését határozottan kizárta.

[15] Az elsőfokú bíróság a tartalmi lényeg összefoglalása helyett szükségtelenül hosszadalmasan rögzítette ítéletében a különböző vallomások és az orvosszakértői megállapítások szó szerinti idézetét, továbbá nem derül ki ügydöntő határozatából, hogy a kihallgatott tanúk milyen kapcsolatban álltak a sértettel, illetve a vádlottal, azonban ezen

ítéletszerkesztési hibáktól függetlenül a bizonyítékok értékelése során logikai hibát nem vétett és a beszerzett bizonyítékokból iratellenes, vagy az adott bizonyíték kereteit meghaladó következtetéseket sem vont le.

[16] Az ítéltábla a kihallgatott tanúkkal kapcsolatban az ítélet közérthetősége érdekében szükségesnek tartja rögzíteni, hogy tanú3 a tényállásban feltüntetett időszakban a bűncselekmény helyszínéként megjelölt munkásszállón a sértett és a vádlott által használt szobával azonos folyosón található másik helyiségben lakott, tanú2 a munkásszállón gondnokként dolgozott, míg tanú4 a szálló vezetője volt.

[17] A törvényszék a Be. 561. § (3) bekezdés f) pontjában előírt indokolási kötelezettségének is eleget tett, amikor ítélete utolsó oldalán az orvosszakértő kihallgatására vonatkozó ügyészi indítványt elutasításának is indokát adta. A védő érvelésével szemben az ítéltábla is úgy ítélte meg, hogy az orvosszakértői véleményben, illetve annak kiegészítéseiben foglalt megállapítások oly mértékben határozottak és egyértelműek, amelyekre tekintettel az igazságügyi orvosszakértő meghallgatása nem volt szükséges a tényállás teljeskörű tisztázásához. A védő egyébiránt nem is jelölte meg azokat a szakértői kompetenciába tartozó konkrét kérdéseket, amelyek meglátása szerint a bizonyítási eljárásban megválaszolatlanul maradtak. A fellebbezés indokolásában írtak miatt az ítéltábla azt is kiemeli, hogy önmagában az a tény, hogy a sértettet vizsgáló orvosok nem tettek hivatalból feljelentést az általuk tapasztaltak alapján, még nem vonja kétségbe az orvosszakértő megállapításait, a feljelentés megtételének elmaradása semmiféle nem volt és nem is lehetett kihatással a szakvéleményben foglaltak értékelésére. Végezetül azt is hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróságon lefolytatott bizonyítási eljárás befejezése előtt mind a védő, mind az ügyész úgy nyilatkozott, hogy nincs bizonyítási indítványuk (54. sorszámú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal), azaz egyikük sem ragaszkodott az orvosszakértő megidézéséhez.

[18] A törvényszék mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára minden elemében meggyőző volt, így a vádlott védőjének az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadó, egyben felmentést célzó fellebbezése a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán eredményre nem vezethetett.

[19] Az elsőfokú bíróság nagyobb részt helyes tényállást állapított meg, azt a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára tekintettel az ügyiratok tartalma alapján csak annyiban kell kiegészíteni, hogy az elsőfokú ítéletben feltüntetett Gyulai Járásbíróság 11.Fk.95/2017/82. számú ítélete a Gyulai Törvényszék 12.Fkf.282/2018/8. számú határozata által emelkedett jogerőre 2019. április 3. napján és ezen ítéletben a vádlottat 42 rendbeli csalás büntette és más csalás bűncselekmények elkövetése miatt 2 év 8 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre, 3 év közügyektől eltiltásra, továbbá 100.000,- forint vagyyonelkobzásra ítélték.

[20] A törvényszék által megállapított történeti tényállás mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

[21] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek, valamint a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglaltaknak.

[22] Az irányadó tényállás alapján a vádlott szándéka egyértelműen testi sértés okozására irányult, mivel a sértett haját megfogva, illetve a sértettre rátérdelve ököllel arcon ütötte. Az elkövetés módjára (sértettnek, illetve a fejének lefogása a célzott ökölütés érdekében), a megtámadott testtájékra (arc bal oldala), továbbá az erő kifejtés nagyságára (nagyerejű) figyelemmel az életveszély bekövetkezésének lehetőségét Terheltl tudata átfogta és e következménybe belenyugodva cselekedett. Az is megállapítható továbbá, hogy a vádlott szándékos testi sértést megvalósító magatartása indította el azt az okfolyamatot, amelynek következtében fennállt a közvetett életveszélyes állapot kialakulásának reális lehetősége.

[23] A tényadatokból megállapítható, hogy a vádlott egyenes szándékkal akart testi sértést okozni a sértettnek és az eredményre nézve fennállt az eshetőleges szándéka, belenyugodott tettének következményébe, így az életveszélyes eredmény okozására az eshetőleges szándéka – Btk. 7. § II. fordulat – terjedt ki.

[24] Az elsőfokú bíróság ítélete 12. oldalán helytálló és hiánytalan érveléssel mutatott rá azokra a lényegi szempontokra, amelyek következtében a vádlott terhére kizárólag az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének kísérletét és nem a befejezett alakzatát lehetett megállapítani. A törvényszék e tárgykörben kifejtett jogi indokolása pontos és teljes, kiegészítésre nem szorul.

[25] Az elsőfokú bíróság eljárása során helytállóan ismerte fel, hogy a vádirati tényállásban foglaltak további bűncselekmény megállapítására nyújtanak alapot. A kényszerítés hatósági eljárásban büntette vonatkozásában rögzített jogi érvelése szintén hibamentes és teljeskörű, az általa leírtakkal az ítéltábla mindenben egyetértett.

[26] A joghátrány megválasztása körében a törvényszék hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket.

[27] A súlyosító és enyhítő körülményeket az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben a középértékkel megegyező tartamú, a

Btk. 34. § I. fordulata szerinti határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása indokolt. A másodfokú bíróság kizárólag annyiban egészíti ki az elsőfokú ítéletet, hogy a szabadságvesztés büntetés törvényhelyeként feltünteti a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját és a Btk. 35. § (1) bekezdés II. fordulatát.

[28] A törvényszék által meghatározott szabadságvesztés tartama arányban áll a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy terheltl -gyel szemben szükséges, de egyben elégséges 7 év szabadságvesztés kiszabása, így annak mérséklésére nem látott lehetőséget.

[29] A másodfokú bíróság a közügyektől eltiltás tartamának 7 évben történt meghatározásával is egyetértett, azonban a mellékbüntetés törvényhelyeként szükséges rögzíteni a Btk. 33. § (2) bekezdését, továbbá a törvényszék által megjelölt Btk. 61-62. §-t akként pontosítja, hogy a mellékbüntetésre ítélet a Btk. 61. § (1) bekezdésén, míg tartamának meghatározása a Btk. 62. § (1) bekezdésén alapul.

[30] A szabadságvesztés börtön fokozata és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása is törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen jelölte meg ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[31] Az ítéltábla az elsőfokú bírósági iratokban észlelte, hogy a vádlottat a jelen büntetőügyben kibocsátott első elfogatóparancs alapján 2019. július 22. napján elfogták és még aznap a Fővárosi Törvényszéken előállítottak, ahol az őrizetét megszüntették (15. sorszámú törvényszéki jegyzőkönyv).

[32] A vádlott tehát egy napot őrizetben töltött, amelynek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámításáról az elsőfokú bíróság elmulasztott rendelkezni, ezért az ítéltábla egyrészt megállapította az őrizetben töltött időt, másrészt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján a hivatkozott napot a szabadságvesztésbe beszámítani rendelte.

[33] Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései – polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasítása, valamint a bűnügyi költség összege és a vádlott kötelezése annak megfizetésére – törvényesek voltak.

[34] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[35] A másodfokú eljárás során a kirendelt védő díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése értelmében a Be. 574. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2021. év június hó 3. napján

Dr. Rédei Géza
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence
előadó bíró

Dr. Belovai Henriette
bíró

A Fővárosi Törvényszék 25.B.257/2019/70. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.227/2020/20. számú végzése által 2021. év június hó 3. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2021. év június hó 3. napján

Dr. Rédei Géza
a tanács elnöke